

Arrest

nr. 264 778 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DILLEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster in de zaak X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak X (hierna: verzoeker), die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 30 januari 2020, dienden op 3 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 29 oktober 2020 en op 11 januari 2021.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker 6 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het CGVS, waar verzoeker werd gehoord d.d. 29 oktober 2020.

1.3. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 23 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Koerdische te zijn geboren in 1975 in Erbil (Koerdisch Autonome Regio – KAR). U woonde met uw familie in het dorp Kasnazan (Erbil). Uw beide ouders zijn overleden wanneer u nog een kind was en u werd opgevoed door uw oom langs vaderszijde, O.L.. Hij is in 2019 overleden aan kanker. U ging nooit naar school en was altijd een huisvrouw. U heeft twee broers, J. en J., en een zus, F.. Zij zijn alle drie woonachtig in Kasnazan (Erbil). In 1993 bent u, onder dwang, wettelijk getrouwd in Setaqan (Erbil) met Z.A.N.. Hij is muqadem (luitenant-kolonel) bij de Partîya Demokrata Kurdistanê (KDP). Z. vroeg u voor het effectief huwelijk meermaals om uw hand, maar u weigerde telkens zijn aanzoek. Hij had namelijk al een andere vrouw en vijf kinderen. Op een dag was u op weg naar het ziekenhuis en werd u ontvoerd door Z. en een aantal van zijn gewapende kompanen. Hij verplichtte u te trouwen met hem. U zat drie maanden vast bij hem thuis. De dichte familie van Z. ging niet akkoord met zijn aanpak maar liet hem begaan. In deze maanden vonden verschillende onderhandelingen plaats met uw oom om tot een huwelijksovereenkomst te komen. Uiteindelijk stemde uw oom in en huwde u met Z.. Jullie kregen vier kinderen samen: G.Z.A, H.Z.A. (OV. XXX), H.Z.A. (OV. XXX) en M.Z.A. (OV. 8.995.628). H. en M. zijn minderjarig. Samen met H. bevinden zij zich bij u in België. G. is getrouwd en bevindt zich in Erbil.

De eerste tien à vijftien jaar van uw huwelijk woonde u samen met uw echtgenoot, zijn eerste vrouw F., haar kinderen en uw kinderen in Setaqan. Hierna kregen u en F. elk jullie eigen woning. Uw man schipperde tussen de twee gezinnen.

Het eerste jaar van uw huwelijk verliep goed. Na een jaar begon u echter steeds meer problemen te krijgen met uw man en begon hij u fysiek en mentaal te mishandelen omwille van verschillende redenen. Tevens ontstond er jaloezie tussen u en F.. Haar kinderen hadden u ook niet graag omdat u de stiefmoeder was die indrong in de familie. Maar ook de familie van Z. is nooit voorstander van u geweest en uw man raakte het beu om u te verdedigen ingeval van discussies. U werd bovendien ook door uw schoonbroer fysiek mishandeld en er werden tevens door uw schoonzus roddels over u verspreid, i.c. dat u uw man bedroog.

U probeerde een aantal keer te ontkomen, dan wel stappen tegen uw man te ondernemen, doch zonder succes. Vlak na de geboorte van uw dochter G. besloot u op een nacht weg te vluchten, doch u werd gestopt door uw man waardoor de vluchtpoging faalde. In 2008 en 2011 ging u naar het ziekenhuis samen met uw dochter naar aanleiding van verwondingen die u opliep na de zoveelste ruzie. U diende aanvankelijk ook klacht in, maar trok deze uiteindelijk weer in uit schrik voor verdere problemen. Later probeerde u hulp in te roepen van een Iraakse politica, doch weerom tevergeefs.

In 2017 trouwde uw man met een derde vrouw, B. De situatie tussen u en uw man verslechterde hierop nog meer.

Rond november 2019 ging u op een dag naar de markt. Wanneer u terugkwam was uw man razend. Er was hem verteld dat u daar met andere mannen was. Hij sloeg u hierop in elkaar. Uw man verliet het huis en u besloot naar de politie te stappen. De politie zei dat ze uw man gingen oproepen. Toen u de volgende dag op bezoek was bij uw buren zou Z. hun huis gewapend zijn binnengevallen. Hij was woedend dat u naar de politie was gegaan en hij hield u onder schot. De buren gingen met Z. naar buiten waarop u samen met de kinderen een taxi nam naar uw broer J.. De maat was vol en u besloot te vertrekken. Uw broer achtte het niet veilig genoeg voor jullie noch voor hemzelf als u daar zou verblijven en bracht jullie onder bij een vriend van hem. U verbleef er gedurende twee maanden in afwachting dat

uw broer uw vertrek kon regelen. In tussentijd kwam uw man langs bij uw broer J. om te vragen of hij wist waar u was. Ook contacteerde hij de burens om naar u te vragen.

U verliet Irak uiteindelijk samen met uw drie jongste kinderen op 23 januari 2020. Uw broer bracht jullie, samen met de smokkelaar, naar de luchthaven van Erbil. Van daaruit vlogen jullie met jullie eigen paspoorten naar België. Op 3 februari 2020 verzocht u om internationale bescherming. Ook uw zoon H. verzocht die dag om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaarten van uzelf en uw drie kinderen (foto's), Iraakse medische rapporten van uzelf en uw dochter, dd. 2011 (kopieën), politieaangifte, dd. 2008, (kopie) politie-aangiftes van u en uw dochter, dd. 2011 (kopieën) en foto's van uw man in werkkostuum (prints).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een ongeschoolde analfabete vrouw bent (CGVS1 p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hiermee rekening gehouden en werd u nadrukkelijk meegedeeld dat u altijd mocht aangeven wanneer u een vraag of de tolk niet goed verstond. Alsook werd er u meegedeeld dat het u altijd vrij stond om zelf vragen te stellen. Doorheen het gehoor bleek u bij momenten emotioneel te zijn en had u het soms moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS1, p. 9, p. 13, p. 19-20, p. 24, p. 27 & CGVS2, p. 6, p. 9, p. 20). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde voorts naar uw welzijn (CGVS1, p. 10 & CGVS2, p. 10). U werd voorts gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS1, p. 2-3 & CGVS2, p. 2-3). Deze pauze werd u dan ook effectief toegekend wanneer u hier naar vroeg (CGVS1, p. 23). Op het einde van elk persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 29 & CGVS2, p. 20). Mede door bovenvermelde maatregelen werd u de mogelijkheid geboden uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

U verklaarde Irak verlaten te hebben naar aanleiding van jarenlange mentale en fysieke mishandeling door uw man Z. en zijn familie (CGVS1, p. 20). Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door hem (CGVS1, p. 29). U vreest bovendien dat ook uw kinderen zullen worden gedood (CGVS1, p. 29).

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit heeft voorgelegd. U legde enkel kopiën voor van uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw drie jongste kinderen. Dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dergelijke stukken niet kan worden nagegaan en er derhalve geen bewijswaarde kan worden aan toegekend. U verklaarde dat uw originele identiteitskaart, alsook deze van uw kinderen, nog bij uw broer J. in Irak liggen (CGVS1, p. 13). Waarom u uw originele identiteitskaart noch deze van uw kinderen meenam bij uw vertrek, kan vooreerst niet worden ingezien. U verklaarde dat uw broer u zei deze bij hem te laten en u voegde eraan toe dat u illegaal vertrok (CGVS1, p. 13). Dit houdt echter geen steek gezien u legaal met uw eigen paspoort uit Irak verklaart te zijn vertrokken (CGVS1, p. 17). Bovendien toont u niet aan dat u ondertussen niet de mogelijkheid heeft gehad de originele identiteitskaarten hier in

uw bezit te krijgen. U heeft immers nog contact gehad met uw broer J. sinds het verlaten van Irak (CGVS1, p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u een poging deed om de identiteitskaarten te bemachtigen. Nochtans werd u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar deze stukken gevraagd, alsook wordt in uw oproepingsbrief voor het Commissariaat-generaal (CGVS) uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van originele identiteitsstukken. Uw nalatigheid te pogen de originele identiteitskaarten te verkrijgen en bij de asielinstanties voor te leggen, houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het voorleggen van uw identiteitskaart in in casu eens zo belangrijk gezien dit document informatie bevat aangaande iemands 'burgerlijke staat'. Gezien uw huwelijk met Z., en de problemen die u met uw man kende, dé kern van uw relaas betreffen, mag het duidelijk zijn dat het van belang is een duidelijk zicht te hebben op uw effectieve burgerlijke staat. Los van het feit dat u enkel een kopie van uw identiteitskaart, waaraan, zoals reeds opgemerkt werd, geen bewijswaarde kan worden toegekend, neerlegt, doet ook het feit dat u voorts enkel een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart voorlegt, tevens de wenkbrauwen fronsen. De informatie aangaande iemands huwelijkse staat is immers net op de achterkant van de identiteitskaart weergegeven. Dat u net van uw eigen identiteitskaart enkel een kopie van de voorkant voorlegt, dit terwijl u, wat betreft de identiteitskaarten van uw kinderen, wel kopieën van de volledige documenten, i.c. voor-én achterkant, voorlegt, is wel heel opmerkelijk (zie info in groene map in administratief dossier). Hier rijst dan ook het sterke vermoeden dat u bepaalde essentiële informatie met betrekking tot uw huwelijkse staat poogt achter te houden. Evenmin legt u enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw actuele huwelijk met Z. noch van de problemen die u met hem beweert gehad te hebben (zie infra). Dat u van uw kinderen wel kopieën van de volledige identiteitskaarten voorlegt en op deze stukken staat Z. als hun vader staat aangegeven, wijzigt hier niets aan. Vooreerst betreffen ook de identiteitskaarten van de uw kinderen loutere kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan uit het loutere feit dat Z. (mogelijks) de vader van uw kinderen is niet worden afgeleid wat uw huidige burgerlijke staat en u aldus, zoals u beweert, tot op heden met Z. gehuwd bent.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u evenmin de paspoorten van uzelf, noch van uw kinderen, voorlegt. Nochtans verklaarde u legaal, met jullie eigen paspoorten, gereisd te hebben (CGVS1, p. 18). U verklaarde deze documenten afgegeven te hebben aan de smokkelaar wanneer jullie in België toekwamen (CGVS1, p. 18). Waarom u überhaupt een smokkelaar nodig had, en hiervoor de nodige kosten zou maken – uw broer zou hiertoe een stuk grond verkocht hebben (zie CGVS1, p. 20) - indien u gewoon legaal uw land kon uitreizen, is geenszins duidelijk en houdt weerom geen steek. Dat u deze essentiële documenten dan ook zomaar zou hebben afgegeven en op heden niet meer in uw bezit heeft, kan dan ook ten eerste worden betwist. Dat uw broer besliste dat u met een smokkelaar moest reizen én dat u de paspoorten aan de smokkelaar zou hebben afgegeven, betreffen voorts loutere beweringen die u niet weet te staven. Het paspoort is nochtans een essentieel document dat tal van informatie bevat aangaande ondermeer het moment van vertrek, eventueel verblijf elders en de eventuele verblijfsstatus ginds, Dient ook hier te worden opgemerkt dat het niet voorleggen van dit document, noch het kunnen aangeven van een aannemelijke reden hiervoor, uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Uw onvermogen enige tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit en overige relevante persoonsgegevens voor te leggen, in combinatie met uw schijnbaar complete nalatigheid enige poging te hebben ondernomen alsnog dergelijk bewijs te bekomen, doet dan ook ten eerste vermoeden dat u moedwillig, in weerwil van uw medewerkingsplicht, uw documenten, en de erin vervatte informatie, tracht achter te houden.

Los van het voorgaande, zelfs indien uw actuele huwelijk met Z. zou vaststaan, quod non, bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat de situatie dermate was dat u, omwille van een nood aan internationale bescherming, Irak diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, en dit omwille van onderstaande redenen.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u tussen 1993 en 2020, om en bij toch 27 jaar, bij uw man bent gebleven. U verklaarde geen weg te vinden uit uw situatie daar u zichzelf alleen voelde (CGVS1, p. 9 & p. 15). Blijkt echter uit uw verklaringen dat u wel degelijk hulp kreeg vanuit uw omgeving en er niet alleen voor stond. Zo zouden uw burens meermaals tussen gekomen zijn bij ruzies (CGVS1, p. 22 & p. 24). Ook de hele buurt leek uw man te verfoeien en hem meermaals te wijzen op zijn onaanvaardbaar gedrag (CGVS2, p. 6-7). Mensen raadden u aan om weg te vluchten naar Turkije (CGVS2, p. 9). Op een keer heeft een buurman uw man zelfs bedreigd door aan te geven dat hij hem zou aanklagen

wanneer hij u nog eens fysiek zou aanvallen (CGVS2, p. 7). Ook een familielid van uw man, genaamd M., verdedigde u meermaals. Zo hadden, volgens uw verklaringen, uw man en hij meerdere gesprekken over jullie relatie. U verklaarde M. ook gebeld te hebben tijdens een van de ruzies met uw man en hij kwam bemiddelen in uw voordeel (CGVS2, p. 9). Blijkt dat u tevens, naast de hulp van uw burens en familieleden van Z., ook kon rekenen op steun van uw eigen familie. Zo zou uw eigen familie op de hoogte geweest zijn van de situatie waarin u zich bevond en bleken zij zich volledig achter u te scharen. U verklaarde dat uw broer probeerde tussen te komen wanneer uw man u mishandelde (CGVS1, p. 11). Uw zus heeft u ook aangeraden te scheiden (CGVS1, p. 27). Uw broer J. was op de hoogte van uw moeilijke situatie en hielp u uiteindelijk te ontsnappen uit Irak. Niet enkel kon u via hem twee maanden onderduiken bij een vriend van hem, hij regelde ook uw reis uit Irak en zette u tevens ook af aan de luchthaven bij uw vertrek (CGVS1, p. 10). Dat u er in Irak aldus volledig alleen voorstond en geen mogelijkheid had om eerder uw man en uw gewelddadig huwelijk te verlaten, kan niet worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u ooit doorgedreven pogingen ondernam om, middels uw netwerk, aan uw gewelddadige man te ontkomen. Dat u aldus, ondanks uw netwerk, toch 27 jaar bij uw man bleef, maakt dat ten zeerste kan getwijfeld worden aan, minstens de ernst, van de situatie waarin u zich zou bevonden hebben. Dat bovendien zoveel mensen bereid waren om voor u in de bres te springen en tegen uw man durfden in te gaan, ontkracht tevens het machtige profiel van uw man waar u naar verwees (CGVS1, p. 22).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u evenmin doorgedreven pogingen ondernam om via officiële instanties of vrouwenhuizen uw situatie te proberen oplossen (CGVS1, p. 27). U verklaarde dat er in Koerdistan geen vrijheid voor vrouwen bestond, dat zij geen rechten hebben en ook geen klachten kunnen indienen (CGVS1, p. 5 & p. 27). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt minstens het tegendeel. Vooreerst blijkt uit deze informatie dat er in Erbil wel degelijk instanties bestaan die zich ontfemen over, en inzetten voor, de bescherming van vrouwen tegen huishoudelijk geweld en dergelijke criminaliteit. Uit recente informatie blijkt verder dat er een voelbare stijging is van vrouwenrechten-activisten, vrouwelijke academici en vrouwgeleide ngo's die lobbyen voor de gelijkheid tussen vrouwen en mannen in Koerdistan en strijden voor een rechtmatig leven voor vrouwen in Koerdistan. Blijkt voorts dat er ook internationale ngo's bestaan in Irak die actief zijn op het vlak van de bescherming van basisrechten voor vrouwen (zie info in uw administratief dossier). Dat u zonder een oplossing te zoeken, minstens u te informeren over uw eventuele mogelijkheden te ontkomen aan uw penibele situatie, gewoon bij uw man bleef, en dit gedurende bijna dertig (!) jaar, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

Wat betreft uw opmerking dat vrouwen geen klacht kunnen indienen in Koerdistan (CGVS1, p. 5) bewees u bovendien zelf het tegendeel. Zo werden uw klachten in 2008, 2011 – toen diende ook uw dochter een klacht in - en 2019 wel degelijk aanhoord en genoteerd, dit zowel in het ziekenhuis als in het politiekantoor (CGVS1, p. 15 & p. 25). Wat betreft uw klacht bij de politie in 2008 besloot u echter zelf om deze direct weer in te trekken, en dit op hetzelfde moment toen u nog bij de politie aanwezig was (CGVS2, p. 10). Vreemd genoeg slaagde u er dan wel in om een kopie van deze klacht voor te leggen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hoe dit mogelijk is gelet op het feit dat u deze klacht introk, is niet duidelijk. Wat er ook van zij, dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u enkel kopieën van de klachten voorlegde. Zoals reeds opgemerkt kan de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Dient hier bijkomend nog te worden onderlijnd dat de voorgelegde klachten een loutere weergave zijn van hetgeen u, dan wel uw dochter, toen verklaarde doch deze spreken zich niet uit over de waarachtigheid van de feiten zoals toen door u / jullie vermeld. Volledigheidshalve kan hier tot slot nog aan worden toegevoegd dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is.

Ondanks het feit dat u dus in 2008 en 2011 wel degelijk bij de politie terecht kon, heeft u zich in de daaropvolgende 11 jaar, tot in 2019, nooit meer tot de politie gewend noch hun tussenkomst of bescherming gevraagd tegen de gewelddaden waar u veelvuldig het slachtoffer van zou zijn geweest. Hiermee rekening houdende, en het feit dat u in 2008 zelf besliste uw klacht weer in te trekken indachtig, dient te worden opgemerkt dat het duidelijk mag zijn dat de politie geen (verdere) officiële stappen kan zetten in een zaak waar een officiële klacht niet (langer) voorhanden is. Dat het wel degelijk mogelijk is om in Koerdistan klacht in te dienen, dit ook voor u, blijkt eens te meer uit het feit dat wanneer u zich in 2019 dan wel weer tot de politie wendde en klacht indiende, zij immers direct stappen ondernamen en uw man opriepen voor verhoor (zie infra).

Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u een analfabete vrouw bent en de moeilijkheden die u, in die hoedanigheid, kan ondervinden om uw weg te vinden naar/ binnen de

officiële instanties voor hulp en / of bescherming. Echter, uit wat hierboven werd aangehaald bleek u wel degelijk uw weg te vinden naar het ziekenhuis en de politie. U had bovendien ook mensen rondom u die op de hoogte waren van uw situatie en meermaals tussenkwamen ingeval van problemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verondersteld worden dat u eveneens de mogelijkheid zou gehad hebben u, desnoods bij of via deze mensen, te informeren naar eventuele beschikbare instanties, dan wel de manier hoe u deze kon bereiken met uw hulpvraag. Zulks blijkt immers eens te meer uit volgende.

Zo bent u op aanraden van uw burens op een dag hulp gaan vragen aan een vrouwelijke Iraakse politica (CGVS1, p. 27). Dat het u ten eerste vrij stond zomaar naar deze politica te stappen en hulp te vragen bewijst dat u, en dit in tegenstelling tot uw eerdere beweringen, wel degelijk over een zekere mate van vrijheid beschikte. Dat u er bovendien als analfabete vrouw in slaagde om op eigen houtje uw weg te vinden naar deze politica mag eveneens verbazen. Dit terzijde, het is wel opmerkelijk dat u, die voor het overige amper stappen zette om u te informeren over uw eventuele mogelijkheden, dan wel via de meest gangbare en voor de hand liggende kanalen, i.c. de politie of vrouwenorganisaties, te proberen een einde te maken aan uw moeilijke situatie, dan wel gewoon naar een politica stapte met een hulpvraag. Los van het feit dat u ook aangaande uw contact met deze politica niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, is het verder ook wel opmerkelijk dat uw hulpvraag aan haar direct betrekking had op 'het verlaten van het land' (zie CGVS1, p. 27) en u voegde eraan toe dat u dacht dat zij wegens haar gezag en connecties mogelijks een visum voor u kon regelen (zie CGVS2, p. 17). U kreeg te horen dat dit niet mogelijk was maar dat zij wel een gesprek met uw man kon aangaan. U wees dit direct van de hand en voor het overige zouden op geen enkel moment verder de eventuele mogelijkheden die u binnen Irak zelf had om aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, ter sprake gekomen zijn. Blijkt ook niet dat u haar hier zelf naar heeft gevraagd (zie CGVS1, p. 27 en CGVS2, p. 17). Dit is geenszins ernstig ingeval van een waarachtig relaas.

Dient verder ook te worden opgemerkt dat u gedurende uw bijna dertig jaar huwelijk slechts éénmalig een poging ondernomen heeft, dit vlak na de geboorte van G. rond 1995 - 25 jaar voor u uw man verliet en Irak ontvluchtte - weg te vluchten van uw man. Zo liep u 's nachts gedesoriënteerd de straat op om uiteindelijk direct weer naar binnen te gaan nadat uw man u zag (CGVS1, p. 23). Buiten deze impulsieve vluchtpoging ondernam u verder niets concreets tot aan uw effectieve vertrek. Waarom u dan eind 2019 plots zou besloten hebben dat u geen andere keuze had, is niet duidelijk. U verklaarde dat u nu dacht dat het wel serieus was én omdat uw man een wapen trok, besloot u dat dit het moment was te vertrekken. Nochtans bleken, volgens uw verklaringen, ook de overige aanvaringen die u in het verleden kende met uw man dermate serieus en bleek hij ook al in het verleden zijn wapen te hebben getrokken (CGVS1, p. 22 & p. 23). U slaagde er niet in te verduidelijken waarom u voorheen, gedurende bijna dertig jaar, geen stappen zette om uw man te verlaten en aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, maar dan in november 2019 blijkbaar wel direct wist wat te doen en concrete stappen kon zetten.

Niet alleen stapte u in november 2019, nadat u opnieuw door uw man hardhandig was aangepakt, op klaarlichte dag naar de politie om klacht in te dienen – iets waarvoor u voordien zo angstig was dat u zelfs uw klacht in 2008 besloot weer in te trekken en dit nog op hetzelfde moment als dat u de aangifte deed (zie supra) – u stapte de dag nadien gewoon met de kinderen in een taxi en trok naar uw broer, die op een veilig onderduikadres kon onderbrengen en er op amper twee maanden tijd in slaagde u het land uit te krijgen. Het gemak en de snelheid waarmee u uiteindelijk uw gewelddadige man kon verlaten én uw vertrek uit Irak kon geregeld worden, staat in schril contrast met uw nalatigheid om eerder te proberen binnen Irak een oplossing te vinden voor de moeilijke situatie waarin u zegt decennialang te hebben geleefd.

Uw nalatigheid stappen te zetten, dan wel u te informeren naar uw eventuele mogelijkheden een oplossing te vinden, is eens zo opmerkelijk wanneer volgende in rekenschap wordt genomen. Zo blijkt, zoals hierboven ook reeds werd opgemerkt, dat u in Irak nochtans wel beschikte over een zeker mate van vrijheid. Zo bleek dat u naar de markt kon gaan, dagdagelijks op bezoek kon gaan bij uw burens én bovendien de laatste 15 jaar van uw verblijf in Irak alleen in een huis kon wonen met uw kinderen (CGVS1, p. 24). Uw man kwam hier bovendien slechts om de week op bezoek (CGVS1, p. 12). Dat u gedurende deze periode, zoals hierboven duidelijk werd aangehaald, amper poging(en) ondernam aan uw gewelddadige man te ontkomen, minstens uzelf informeerde over uw mogelijkheden hiertoe, haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Irak, en bijgevolg van uw vrees, duidelijk onderuit.

De geloofwaardigheid, minstens ernst, van de situatie waarin uw verkeerde wordt verder bijkomend onderuit gehaald onderstaande vaststellingen. Zo valt geenszins te begrijpen dat u, die in 2008 uw klacht bij de politie weer introk (zie supra), in 2019 gewoon naar huis terugkeerde nadat u op klaarlichte dag naar het politiekantoor geweest was om klacht in te dienen. Rekening houdende met uw bewering dat u uit pure schrik in 2008 besloot uw klacht weer in te trekken – uw man belde u op en dreigde ermee dat u geen klacht mocht indienen (CGVS2, p.10) - is het onlogisch dat u in november 2019, nadat u bij de politie uitdrukkelijk te horen kreeg dat zij uw man zouden oproepen voor verhoor, en u aldus wel kon verwachten dat uw man snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u klacht had ingediend, dan blijkbaar geen schrik had en gewoon naar huis terugkeerde (CGVS1, p. 24).

Dat uw man voorts, nadat u de woning ontvluchtte, ook amper pogingen zou ondernomen hebben om u te vinden – hij zou bij uw broer J. naar u zijn komen vragen en belde naar de burens (CGVS1, p. 28), rijmt evenmin met het beeld dat u van hem schetst. U verklaarde immers dat uw man en uw schoonbroer ermee dreigden uw hele familie te vermoorden als u ooit zou scheiden of weggaan van uw man (zie CGVS1, p. 27). Uit niets blijkt dat uw familie sinds uw vertrek ernstige problemen ondervond met uw echtgenoot, dan wel zijn broer.

Eens zo opmerkelijk is dat uw man er blijkbaar geen graten in zag dat uw identiteitspapieren niet thuis werden bewaard. Nochtans zou u er, tijdens de ruzies, ten aanzien van uw man duidelijk mee hebben gedreigd dat u het land zou verlaten (CGVS2, p. 9) – dat u uw man op een dergelijke manier van antwoord durfde te dienen, doet ook reeds vragen rijzen bij het onderdanige karakter dat u uzelf en het gewelddadige karakter dat u u uw man toeschrijft. Indien uw echtgenoot u daadwerkelijk zo onder de knoet hield en controleerde kan hoegenaamd niet worden begrepen dat hij zo laks zou geweest zijn en geen controle zou hebben willen hebben op uw documenten om uw eventuele vlucht te voorkomen. Door toe te laten dat u uw documenten elders bewaarde, maakte hij het voor u immers wel makkelijk effectief te vertrekken wanneer u dit hiertoe zou beslissen. Het snijdt evenmin hout dat u uw man zo makkelijk kon voorliegen over de plaats waar u uw documenten bewaarde. Uw identiteitsdocumenten lagen allemaal bij uw broer J. maar u maakte uw man wijs dat ze bij de buurvrouw lagen (CGVS1, p. 27). U zei tegen uw man dat de identiteitspapieren bij de burens lagen omdat de wijk onveilig was en ze daar wel veilig opgeborgen waren. Deze verklaring houdt hoegenaamd geen steek daar jullie als burens in dezelfde wijk wonen (CGVS1, p. 27). Dat uw man, die tevens op de hoogte was van uw goede band met de burens én rekening houdende met het feit dat de buurman al meermaals uw man had aangesproken op zijn slechte houding ten aanzien van u, en dus zijn loyaliteit naar u toe al duidelijk had laten blijken (zie supra), zich hier allemaal geen vragen bij stelde, is dan ook compleet ongeloofwaardig en strookt niet met het beeld dat u van uw man ophangt.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u niet in staat blijkt op een éénduidige manier aan te geven wat nu precies aan de basis lag voor de start van de problemen met uw man. Zo verklaarde u dat aanvankelijk het eerste jaar van jullie huwelijk goed verliep (CGVS1, p. 20). Hierna ging het drastisch bergaf. Op de vraag waarom hier een shift plaatsvond na een jaar slaagde u er niet in een eenduidig antwoord te geven. Zo verklaarde u enerzijds dat er een verandering plaatsvond omdat zijn broers en zussen hem vertelde dat u met andere mannen omging (CGVS1, p. 21). Anderzijds verklaarde u dat uw man u “misschien moe was” daar hij u altijd verdedigd had ten aanzien van zijn familie maar dat hij de ruzies nu beu was en voor zijn familie koos (CGVS1, p. 21-22). Waarom hij dit na een jaar beu was blijft onduidelijk. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud redeneerde u dan weer dat u hem meermaals verweten had dat hij uw leven verwoest had. En dat daarom uw man na een jaar huwelijk stopte u te steunen (CGVS2, p. 8). Gezien de onenigheid tussen u en uw man het startpunt is van de reeks incidenten die u ertoe aanzetten uw land te verlaten mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent toch duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen.

Los van voorgaande bevindingen, konden ook menig vraagtekens geplaatst worden bij de reisweg die jullie aflegden van Irak naar België. U verklaarde van Irak naar België gereisd te zijn met jullie eigen Iraakse paspoorten. Desondanks beriepen jullie zich op een smokkelaar die jullie van de luchthaven in de KAR begeleid heeft tot aan de deur van het Klein Kasteeltje in België (CGVS1, p.16). U verklaarde dat jullie paspoorten door de smokkelaar bijgehouden werden en getoond werden aan de douaneposten (CGVS1, p. 19). De smokkelaar zou bij eventuele vragen aan de paspoortcontrole geantwoord hebben, u zou in geval van een vraag gewoon gezegd hebben dat u ‘K.’ bent (CGVS1, p. 19). U erop gewezen dat dit toch verdacht is, verklaarde u dat er in Koerdistan geen vragen gesteld worden in de luchthaven (CGVS1, p. 19). U opnieuw gevraagd wat u zou gezegd hebben bij een vraag antwoordde u vaagweg dat u het niet wist en dacht dat de smokkelaar ging zeggen dat u de taal niet sprak van daar (CGVS1, p. 18). U verklaarde dat jullie geen afspraken hierrond gemaakt hadden. Dit is minstens bizar te noemen

daar er immers kan verondersteld worden dat ook de smokkelaar niet het risico zou willen lopen om, bij een eventuele controle, door te vallen indien duidelijk zou blijken dat u van niets op de hoogte was en hij in uw plaats evidente vragen als 'reisdoel', ... diende te beantwoorden. Juist gezien de vrees die jullie hadden, kan eens te meer verondersteld worden dat jullie wel degelijk op voorhand zouden zijn ingelicht over jullie reisdoel, de reden en diens meer. Jullie konden immers ook geenszins op voorhand weten dat jullie niet persoonlijke zouden bevraagd worden omtrent jullie reis. U hiermee geconfronteerd paste u uw verklaringen aan en verklaarde u met de smokkelaar afgesproken te hebben gezegd te hebben dat u op reis was indien u een vraag gesteld zou worden (CGVS1, p. 19). Uw vage verklaringen, hieromtrent doen de geloofwaardigheid verder wankelen. U bleek verder niet te weten via welk land jullie Europa binnen reisden noch bleek u op de hoogte of u al dan niet met een visum aan het vliegen was (CGVS1, p. 19). Uw onwetendheid en onvermogen duidelijke verklaringen af te leggen aangaande uw reisweg, doet ten zeerste vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid vertelt. Dat u bovendien ook niet in staat bent enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter staving van uw reis, bevestigt dit vermoeden eens te meer. U verklaarde de paspoorten afgegeven te hebben aan de smokkelaar en dat hij ondertussen verder gereisd is naar Engeland (CGVS1, p. 18). Uw onaannemelijke verklaringen aangaande uw reis naar België en de reden waarom u de paspoorten niet zou kunnen voorleggen, doen echter vermoeden dat u deze stukken achterwege houdt om de hierin aanwezige relevante informatie achter te houden. Dit alles houdt verder een negatieve indicatie in voor uw algehele geloofwaardigheid.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweerd vrees, en uw beweerd vrees voor uw kinderen, door uw echtgenoot te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak.

Blijkt bovendien dat u zich met betrekking tot uw vrees bij terugkeer steunt op loutere hypothesen. Blijkt namelijk nergens uit uw verklaringen dat uw man sinds uw vertrek doorgedreven pogingen ondernam u te vinden, laat staan dat hij op heden nog steeds naar u op zoek zou zijn in Irak. Zoals reeds aangehaald kwam uw man langs bij uw broer om u te zoeken en belde hij naar de burens om navraag te doen (CGVS1, p. 28). Verder dan dit bleek het niet te gaan. Dat uw man er enerzijds mee zou gedreigd hebben uw familie te vermoorden als u hem zou verlaten (CGVS1, p. 27, doch voor het overige enkel bij uw ene broer naar u ging vragen en verder amper naar u op zoek blijkt, valt niet te rijmen. Uw man ging zelfs niet vragen naar u bij jullie dochter G., die nochtans woonachtig is in dezelfde stad (CGVS2, p. 19). Dat uw man u, zoals u beweert, aldus overal zou kunnen terugvinden, zelfs buiten de grenzen van Irak, én hij hiermee actief bezig is, blijkt geenszins (CGVS2, p. 9).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

De Iraakse medische rapporten beschrijven de verwondingen die u en uw dochter opliepen in 2008 en 2011. Dat jullie in 2008 en 2011 bepaalde verwondingen hadden, wordt op zich niet betwist. Echter, uit de voorgelegde attesten kan op geen enkele manier worden afgeleid onder welke omstandigheden u en uw dochter deze verwondingen opliepen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat een medisch louter een weergave /omschrijving geeft van de specifieke letsels die iemand heeft. Een arts kan, op grond van zijn ervaring en wat een patiënt hem verteld, een vermoeden hebben over wat hieraan ten grondslag ligt, doch kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven over de effectieve omstandigheden waaronder iemand gewond raakte.

De prints van foto's van uw man voegen niets wezenlijks toe aan uw verhaal. Immers, wie op de foto's staat afgebeeld en wat uw link met deze persoon is, blijkt geenszins uit deze foto's. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw man betreft, quod non, dan nog toont deze foto's niet aan dat hij u quasi dertig jaar lang fysiek en psychisch mishandelde en u, alsook uw kinderen, ingeval van een terugkeer naar Irak zal vermoorden.

De kopieën van uw identiteitskaarten werden hierboven reeds besproken. Hoe dan ook spreken deze stukken zich ook niet uit over de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Ook de politie-aangiftes werden hierboven reeds besproken en kunnen ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Kan hier overigens nog worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u wel kopieën voorlegde van de klachten die u in 2008 en 2011 zou hebben ingediend maar niet in staat bleek enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de klacht die u in 2019 zou hebben ingediend. Nochtans betroffen de feiten waarvoor u toen klacht zou hebben ingediend dé reden omwille waarvan u besloot uw land te verlaten.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/>

[sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in

de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Erbil actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw zoon door de Commissaris-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische Koerd te zijn, geboren op 11 juli 2000 in Erbil (Koerdisch Autonome Regio – KAR). U ging tot het eerste middelbaar naar school in Setaqan (Erbil). U heeft twee minderjarige broers, H.Z.A (OV. XXX) en M.Z.A. (OV. XXX), en een meerderjarige zus genaamd G.. Uw zus woont, net zoals uw zes halfbroers en –zussen, tot op heden in Irak. U verliet, samen met uw moeder, K.A.L. (OV. XXX) en uw twee jongere broers, Irak naar aanleiding van problemen met uw vader Z.A.N. Hij is muqadem bij de Partîya Demokrata Kurdistanê (KDP) en hij behandelde u en uw moeder heel slecht. Uw vader was, voor hij met uw moeder huwde, al getrouwd met een andere vrouw, F., en zij hebben samen vijf kinderen. Jullie – uw gezin en het gezin van F.- woonden aanvankelijk samen in één huis, later woonden jullie apart in een eigen huis. Uw vader verbleef afwisselend bij jullie en bij zijn andere gezin. U, uw moeder, broers en zus werden jarenlang fysiek en mentaal mishandeld door uw vader, zijn familie en de familie van F.. U meent dat de mishandelingen willekeurig gebeurde en zonder specifieke reden, al gelooft u wel dat de ingewikkelde relatie van uw moeder als tweede vrouw in het huishouden hierin een rol speelde. U vader trouwde later ook nog met een derde vrouw, een Arabische waarvan u de naam niet weet.

Op een dag kwam uw moeder terug van de markt en werd u wakker van het geruzie tussen haar en uw vader. Uw moeder werd ervan beschuldigd pad te zijn geweest met andere mannen. Tijdens de ruzie verliet uw moeder jullie huis en ging naar de bureu. In realiteit ging ze naar de politie om klacht in te dienen. De volgende dag zat uw moeder samen met de bureu toen uw vader razend binnenstormde. Hij schopte de deur open, gewapend met een kalasjnikov. Hij was woedend dat uw moeder naar de politie was gegaan en hield haar onder schot. De bureu kwamen op dit moment tussen en u en uw moeder vluchtten hierop, samen met uw broers, in een taxi naar uw oom, de broer van uw moeder. Eens daar aangekomen zei uw oom dat jullie daar niet konden blijven en hij bracht jullie onder bij een vriend. Uw vader kwam bij uw oom nog navraag doen naar jullie maar hij slaagde erin uw vader af te wimpelen. Jullie bleven twee maanden ondergedoken bij die vriend om uiteindelijk Irak te verlaten..

Op 23 januari 2020 vlogen jullie van de luchthaven van Erbil naar Europa. U weet niet precies naar welk land jullie reisden. Jullie verbleven nog zeven dagen in een appartement bij de smokkelaar om vervolgens op 3 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Ter staving van uw verzoek legde u geen documenten neer. U verwees naar de documenten die uw moeder voorlegde in het kader van haar verzoek, i.c. : identiteitskaarten van haarzelf en u en uw twee broers (foto's), Iraakse medische rapporten op naam van uw moeder en zus, dd. 2011 (kopieën), politieaangifte op naam van uw moeder, dd. 2008 (kopie), politie-aangiftes op naam van uw moeder en uw zus, dd. 2011 (kopieën) en foto's van uw vader in werkkostuum (print)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw moeder, K.A.L. (OV. XXX). U haalde geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw moeder werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde feiten die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich in het kader van uw verzoek beperkt tot een verwijzing naar de motieven zoals uiteengezet door uw moeder, en voor het overige geen andere eigen elementen aanbrengt, kan in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. In casu kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder. Deze motivering luidt als volgt :

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 260 367, is de moeder van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 260 368. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In zijn verzoekschrift erkent verzoeker zich te beroepen op dezelfde feiten, middelen en stukken en stelt hij dezelfde argumentatie als deze die door zijn moeder werd aangevoerd in het kader van haar verzoekschrift, te beroepen.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers roepen een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , van de artikelen 48/6, artikel 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de identiteitsbewijzen een begin van bewijs zijn van haar identiteit en die van haar kinderen. Ze zou hebben uitgelegd waarom de identiteitskaarten bij haar broer liggen. Inmiddels zouden de originele identiteitsbewijzen alsook een originele huwelijksakte en foto's in haar bezit zijn.

Verwijzend naar haar voorgelegde kopieën, zijnde een medisch rapport (2011), politieaangiftes (2008 en 2011) en foto's van haar man in werkkostuum, stelt ze dat ze in bezit is van bijna alle originele documenten. Het enkele feit dat er corruptie is in Irak, heeft volgens haar niet tot gevolg dat de documenten geen bewijswaarde hebben. Zij verwijt de commissaris-generaal de bewijswaarde van elk document afzonderlijk niet te hebben onderzocht.

Ze vervolgt dat haar burgerlijke staat blijkt uit de voorgelegde identiteitskaart en huwelijksakte en dat ze niet de intentie had iets te verbergen. Omdat ze nog nooit had gereisd en ze van haar broer moest luisteren naar de smokkelaar zou ze de paspoorten aan hem hebben toevertrouwd. Ze zou met haar broer al verschillende malen geprobeerd hebben om het paspoort terug te krijgen, doch zonder succes.

Ze beroept zich op het voordeel van de twijfel stellende dat haar verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten. Objectieve bronnen tonen volgens haar aan dat huishoudelijk geweld schering en inslag is in Irak. Het verwijt dat ze tijdens de 27 jaar maar een aantal pogingen heeft ondernomen om van haar man weg te vluchten en hulp te zoeken, is volgens haar niet redelijk en moet in het licht gezien worden van de omstandigheden en positie van de vrouw binnen de Koerdische samenleving. Het laatste incident was volgens haar de laatste druppel. Hoewel ze steun kreeg van familieleden, burens en kennissen, zou ze jarenlang machteloos hebben gestaan tegen de tirannie van haar man en schoonfamilie. De klachten bij de politie zouden geen soelaas hebben gebracht mede doordat haar man invloeden heeft als luitenant-kolonel. De wetgeving en handhaving van huiselijk geweld zou van een bedenkelijk niveau zijn. De commissaris-generaal zou de situatie van instanties die zich inzetten voor de bescherming van vrouwen mooier voorstellen dan dat ze in werkelijkheid is.

Omdat haar echtgenoot luitenant-kolonel van de KDP is, zou ze een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld nu Iran een strijd voert tegen de Iraans Koerdische rebellen van KDPI en KDP. De commissaris-generaal zou de objectieve informatie omtrent de strijd tussen Iran

en de Koerdische strijders zelf hebben aangevoerd, maar geen rekening gehouden hebben met het feit dat ze gehuwd is met een luitenant-kolonel van de KDP, waartegen Iran een oorlog voert. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift integraal naar de inhoud van het verzoekschrift van zijn moeder.

3.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten:

- Rapport *"COI Kurdistan Region of Iraq (KRI), women and men in honour-related conflicts"*, november 2018;
- *"Iraq: Urgent Need for Domestic Violence law, Increasing Concern Under Covid-19 Measures"*, Human Rights watch;
- *"Violence Against Women in Iraq: Between Practice and Legislation"*, Abed Anfal, 8 juli 2020;
- kopie voor- en achterkant identiteitskaart (niet vertaald);
- Huwelijksakte (niet vertaald)

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten:

- Rapport *"COI Kurdistan Region of Iraq (KRI), women and men in honour-related conflicts"*, november 2018;
- *"Iraq: Urgent Need for Domestic Violence law, Increasing Concern Under Covid-19 Measures"*, Human Rights watch;
- *"Violence Against Women in Iraq: Between Practice and Legislation"*, Abed Anfal, 8 juli 2020;
- kopie voor- en achterkant identiteitskaart moeder (niet vertaald);
- Huwelijksakte (niet vertaald)

De commissaris-generaal maakte d.d. 1 juni 2021, onder rolnummer RvV 260 368 een aanvullende nota over waarbij volgende documenten werden gevoegd:

- Verklaringen van mevrouw K.A.L. bij de Dienst Vreemdelingenzaken
- Informatie over de situatie van vrouwen in de KAR/Irak toegevoegd aan het dossier van verzoekers moeder:
 - o Middle East Women's Initiative, *"Women on the rise in Kurdistan"*, 8/03/2020;
 - o UN Women, *"Despite compounding challenges, women in Iraq play vital roles in the country's COVID-19 response"*, 6/07/2020;
 - o WRO Iraq, *"Self-resilience and empowerment through integrated CP, GBV, MHPSS, Livelihoods Project in Ninewa, Dohuk and Erbil, Governates Phase II & III"*, Period 2019-2020;
 - o *"COI Finnish Immigration Service, Overview of the Status of Women living without a Safety Net in Iraq"*, 22/05/2018, p. 20;
 - o <https://reach-iraq.org>
 - o <https://www.devex.com>

Op 4 november 2021 maakte verzoekster een aanvullende nota over met de volgende bijkomende documenten:

- Vertalingen medische attesten en klachten bij de politie;
- Geboortecertificaat Hi.(...) met vertaling;
- Geboortecertificaat He.(...) met vertaling;
- Geboortecertificaat M. (...) met vertaling;
- Huwelijkscertificaat verzoekster met vertaling;
- Identiteitskaart Hi.(...) met vertaling;
- Identiteitskaart He.(...) met vertaling;
- Identiteitskaart M.(...) met vertaling;
- Identiteitskaart verzoekster met vertaling;
- Attest OKAN leerkracht He.(...).

3.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoekers kan worden samengevat als volgt. Verzoekster betoogt het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld door haar man. Bij een terugkeer naar Irak vreest ze dat zij en haar kinderen vermoord zullen worden door haar man. Ze zou een aantal keren gepoogd hebben om haar man te ontvluchten en om tegen hem stappen te ondernemen, doch zonder succes. Zij wijst op haar kwetsbare positie als vrouw binnen de Koerdische samenleving, de machtige positie van haar man en het gebrek aan bescherming dat haar autoriteiten haar bieden.

Verzoeker baseert zijn vluchtrelaas integraal op dat van zijn moeder.

Ter staving van haar asielrelaas legde verzoekster verschillende documenten voor.

2.3.3.1. De Raad acht het *in casu* aangewezen eerst nader in te gaan op de inhoud van de documenten zoals die blijken uit het administratief dossier.

Verzoekster maakte vooreerst documenten over tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, vervolgens voegde zij stukken toe bij het verzoekschrift en tenslotte maakte zij een aanvullende nota over op 4 november 2021 en op 12 november 2021 waaraan zij verschillende documenten voegde. Voormelde nota van 12 november 2021 werd ook ter terechtzitting van 16 november 2021 door verzoekers' raadsman neergelegd.

De bij het persoonlijk onderhoud overgemaakte stukken betreffen, naast enkele foto's waarop haar man te zien zou zijn, niet-vertaalde kopieën van de volgende documenten:

- identiteitskaarten van haar kinderen;
- een “nufus”;
- medische rapporten;
- een politie aangifte van 2008;
- een politie aangifte van 2011.

De commissaris-generaal ging, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel degelijk over tot een inhoudelijke beoordeling van de door haar neergelegde stukken. De motivering dienaangaande is pertinent en draagkrachtig en luidt als volgt:

“De Iraakse medische rapporten beschrijven de verwondingen die u en uw dochter opliepen in 2008 en 2011. Dat jullie in 2008 en 2011 bepaalde verwondingen hadden, wordt op zich niet betwist. Echter, uit

de voorgelegde attesten kan op geen enkele manier worden afgeleid onder welke omstandigheden u en uw dochter deze verwondingen opliepen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat een medisch louter een weergave /omschrijving geeft van de specifieke letsels die iemand heeft. Een arts kan, op grond van zijn ervaring en wat een patiënt hem verteld, een vermoeden hebben over wat hieraan ten grondslag ligt, doch kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven over de effectieve omstandigheden waaronder iemand gewond raakte.

De prints van foto's van uw man voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wie op de foto's staat afgebeeld en wat uw link met deze persoon is, blijkt geenszins uit deze foto's. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw man betreft, quod non, dan nog toont deze foto's niet aan dat hij u quasi dertig jaar lang fysiek en psychisch mishandelde en u, alsook uw kinderen, ingeval van een terugkeer naar Irak zal vermoorden.

De kopieën van uw identiteitskaarten werden hierboven reeds besproken. Hoe dan ook spreken deze stukken zich ook niet uit over de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Ook de politie-aangiftes werden hierboven reeds besproken en kunnen ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Kan hier overigens nog worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u wel kopieën voorlegde van de klachten die u in 2008 en 2011 zou hebben ingediend maar niet in staat bleek enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de klacht die u in 2019 zou hebben ingediend. Nochtans betroffen de feiten waarvoor u toen klacht zou hebben ingediend dé reden omwille waarvan u besloot uw land te verlaten."

De Raad kan het argument van verzoekster, dat de commissaris-generaal slechts zou hebben geoordeeld dat de documenten geen enkele bewijswaarde hebben, niet ondersteunen nu dergelijke beperkte motivering geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft zich, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, niet beperkt tot de vaststelling dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde relatief is. Wat de informatie over corruptie en valse documenten in Irak betreft, heeft de commissaris-generaal erop gewezen dat de bewijswaarde van Iraakse documenten omwille van het veelvuldig voorkomen van corruptie en valse documenten, moet worden gerelativeerd. Hierdoor wordt het verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert, geenszins onmogelijk gemaakt overtuigende Iraakse documenten voor te leggen.

Waar verzoekster er in haar aanvullende nota van 4 november 2021 op wijst dat de medische attesten volledig overeenkomen met haar afgelegde verklaringen en zij de vertalingen van die medische attesten voegt, stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de voorgelegde attesten niet kan worden afgeleid onder welke omstandigheden verzoekster en haar dochter de verwondingen zoals daarin beschreven, hebben opgelopen. De verklaring van de attesterende arts ("*naar onze mening is de reden te wijten aan: een externe intensiteit*") acht de Raad niet voldoende om te concluderen tot een oorzakelijk verband tussen het vervolgingsrelaas en de vastgestelde verwondingen. Dat volgens het ene attest verzoekster op 25 september 2011 de leeftijd had van 36 jaar en volgens het andere attest van 25 september 2011 haar dochter G., eveneens de leeftijd heeft bereikt van 36 jaar, doet bovendien twijfels rijzen over de authenticiteit van de medische attesten. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, stuk 1, map met landeninformatie, "*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*").

Wat betreft de gevoegde vertalingen van de klachten die verzoekster zou hebben ingediend bij de politie op 30/10/2008 en op 25/09/2011 moet worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van hun verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, ze zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangiftes, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen van verzoekers, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien acht de Raad het samen met de commissaris-generaal

opmerkelijk dat verzoekster in staat zou zijn geweest om een kopie van een klacht te bekomen die zij onmiddellijk tijdens haar aanwezigheid bij de politie terug heeft ingetrokken (CGVS 2, p. 10). Tenslotte merkt de Raad op dat in de klachten melding gemaakt wordt van een moeilijke financiële situatie en van het feit dat verzoekster in een crèche wil gaan werken, terwijl zij blijkens de verschillende verhoren geenszins duidelijkheid kon verschaffen omtrent de basis voor de start van de problemen met haar man en zij op geen enkel moment melding maakte van financiële moeilijkheden die haar gezin zou hebben gekend.

Waar zij de vertaling van haar identiteitskaart en de verklaring van een leerkracht van OKAN m.b.t. verzoeksters zoontje voegt, stelt de Raad vast dat deze documenten niets zeggen over verzoekers' vluchtrelaas en hun nood aan internationale bescherming niet aantonen.

Middels de aanvullende nota van 12 november 2021 voegde verzoekster foto's toe teneinde haar verwondingen aan te tonen. Daarnaast voegde zij een document toe waaruit zou blijken dat haar broer vervolgd wordt omdat hij verzoekster geholpen heeft haar man te ontvluchten. Met betrekking tot de foto's stelt de Raad vast dat daaruit enkel kan worden afgeleid dat, voor zover al zou worden aangenomen dat het verzoekster is die gefotografeerd werd, verzoekster blauwe plekken heeft op haar arm en een verband draagt rond haar hand. Echter, hier dient te worden vastgesteld dat uit deze foto's op geen enkele manier kan worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden verzoekster deze verwondingen opliep. Het causaal verband tussen de opgelopen verwondingen en het vluchtrelaas van verzoekster op basis van de foto's blijkt niet. Bovendien bieden privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De Raad wijst aldus op hun geringe bewijswaarde. M.b.t. het arrestatiebevel uitgevaardigd door de strafrechtbank van Erbil ten aanzien van verzoeksters broer J.A.L. omdat hij ervan beschuldigd wordt verzoekster en haar kinderen gekidnapt te hebben, merkt de Raad op dat die documenten reeds dateren van 11 september 2020 en 20 september 2020. Nochtans heeft verzoekster, die tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud op 29 oktober 2020 verklaard heeft nog contact gehad te hebben met haar broer J. sinds het verlaten van Irak (CGVS 1, p. 7), op geen enkel moment melding gemaakt van voormeld arrestatiebevel of ingediende klacht tegen haar broer. Dat verzoeksters broer thans, meer dan een jaar na het arrestatiebevel, ook effectief zou zijn gearresteerd of veroordeeld wegens kidnapping van verzoekster en haar kinderen, kan daaruit niet worden afgeleid. Deze documenten, die betrekking hebben op verzoeksters broer, zeggen bovendien niets omtrent het specifieke vluchtrelaas van verzoekers en over de waarachtigheid van de geuite vrees van verzoekster ten aanzien van haar man. Opnieuw merkt de Raad hierbij op dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, stuk 1, map met landeninformatie, *"COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"*).

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad om de redenen hierna uiteengezet in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. Haar loutere betoog dat haar verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten, zonder dit ook aannemelijk te maken, kan die conclusie niet doen ombuigen.

2.3.3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de machtige positie die haar man zou hebben als lid van de Democratische Koerdische Partij en ten gevolge waarvan het voor haar niet mogelijk was om hulp te krijgen, niet aannemelijk maakt. Ter staving van de positie van haar man, legde verzoekster immers enkel foto's neer, waarop haar man te zien zou zijn in uniform. Uit de foto's blijkt echter niet wie op de foto's staat afgebeeld, evenmin blijkt wat de precieze functie is van de op de foto's afgebeelde persoon, en nog minder kan worden afgeleid wat verzoeksters link met die persoon is. De foto's zijn aldus niet van die aard om de vermeende hoge positie van haar man als lid van de DKP aannemelijk te maken.

Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de vele hulp die zij heeft gekregen van familie, vrienden en burens, zij zich in 2008, 2011 en 2019 tot de politie kon wenden, zij op eigen houtje hulp is gaan vragen aan een vrouwelijke Iraakse politica en gedurende bijna 30 jaar huwelijk slechts eenmalig een poging zou hebben ondernomen om weg te vluchten van haar man, de geloofwaardigheid van haar relaas, dat zij het slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld van haar man die een machtige positie heeft, sterk ondermijnt. De pertinente motieven van de commissaris-generaal dienaangaande worden door verzoekster op geen enkele wijze in concreto weerlegd en luiden als volgt: *“Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u tussen 1993 en 2020, om en bij toch 27 jaar, bij uw man bent gebleven. U verklaarde geen weg te vinden uit uw situatie daar u zichzelf alleen voelde (CGVS1, p. 9 & p. 15). Blijkt echter uit uw verklaringen dat u wel degelijk hulp kreeg vanuit uw omgeving en er niet alleen voor stond. Zo zouden uw burens meermaals tussen gekomen zijn bij ruzies (CGVS1, p. 22 & p. 24). Ook de hele buurt leek uw man te verfoeien en hem meermaals te wijzen op zijn onaanvaardbaar gedrag (CGVS2, p. 6-7). Mensen raadden u aan om weg te vluchten naar Turkije (CGVS2, p. 9). Op een keer heeft een buurman uw man zelfs bedreigd door aan te geven dat hij hem zou aanklagen wanneer hij u nog eens fysiek zou aanvallen (CGVS2, p. 7). Ook een familielid van uw man, genaamd M., verdedigde u meermaals. Zo hadden, volgens uw verklaringen, uw man en hij meerdere gesprekken over jullie relatie. U verklaarde M. ook gebeld te hebben tijdens een van de ruzies met uw man en hij kwam bemiddelen in uw voordeel (CGVS2, p. 9). Blijkt dat u tevens, naast de hulp van uw burens en familieleden van Z., ook kon rekenen op steun van uw eigen familie. Zo zou uw eigen familie op de hoogte geweest zijn van de situatie waarin u zich bevond en bleken zij zich volledig achter u te scharen. U verklaarde dat uw broer probeerde tussen te komen wanneer uw man u mishandelde (CGVS1, p. 11). Uw zus heeft u ook aangeraden te scheiden (CGVS1, p. 27). Uw broer J. was op de hoogte van uw moeilijke situatie en hielp u uiteindelijk te ontsnappen uit Irak. Niet enkel kon u via hem twee maanden onderduiken bij een vriend van hem, hij regelde ook uw reis uit Irak en zette u tevens ook af aan de luchthaven bij uw vertrek (CGVS1, p. 10). Dat u er in Irak aldus volledig alleen voorstond en geen mogelijkheid had om eerder uw man en uw gewelddadig huwelijk te verlaten, kan niet worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u ooit doorgedreven pogingen ondernam om, middels uw netwerk, aan uw gewelddadige man te ontkomen. Dat u aldus, ondanks uw netwerk, toch 27 jaar bij uw man bleef, maakt dat ten zeerste kan getwijfeld worden aan, minstens de ernst, van de situatie waarin u zich zou bevonden hebben. Dat bovendien zoveel mensen bereid waren om voor u in de bres te springen en tegen uw man durfden in te gaan, ontkracht tevens het machtige profiel van uw man waar u naar verwees (CGVS1, p. 22).”* Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat het feit dat zoveel mensen bereid bleken om tegen haar man in te gaan, wat door verzoekster onbesproken wordt gelaten in haar verzoekschrift, niet strookt met de machtige positie die zij van haar man heeft opgehangen. Dat verzoekster enerzijds verklaarde dat haar man zijn machtige positie bij de overheid gebruikte om diegene die hij niet graag had te mishandelen (verhoor CGVS d.d. 29 oktober 2020, blz. 22), maar anderzijds aangaf dat zij de enige was die door haar man geviseerd werd (verhoor CGVS blz. 21), ondergraaft mede haar bewering dat zij haar man vreest omwille van diens positie.

De beweerde machtige positie en tirannie van haar man klemmt des te meer nu verzoekster niet betwist dat zij over een zekere mate van vrijheid beschikte. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij de laatste 15 jaar alleen in een huis kon wonen met haar kinderen, dat zij naar de markt kon gaan, op bezoek kon gaan bij de burens (CGVS 1, blz. 24) en zij haar identiteitspapieren in bewaring kon laten bij haar broer. Dat verzoekster machteloos zou hebben gestaan tegen de tirannie van haar man en schoonfamilie en zij geen enkele stappen zou hebben durven ondernemen gelet op het machtige profiel van haar man kan de Raad dan ook niet overtuigen.

De volgende pertinente overwegingen van de commissaris-generaal worden door verzoekster ook niet betwist: *“Uw nalatigheid stappen te zetten, dan wel u te informeren naar uw eventuele mogelijkheden een oplossing te vinden, is eens zo opmerkelijk wanneer volgende in rekenschap wordt genomen. Zo blijkt, zoals hierboven ook reeds werd opgemerkt, dat u in Irak nochtans wel beschikte over een zeker mate van vrijheid. Zo bleek dat u naar de markt kon gaan, dagdagelijks op bezoek kon gaan bij uw burens én bovendien de laatste 15 jaar van uw verblijf in Irak alleen in een huis kon wonen met uw kinderen (CGVS1, p. 24). Uw man kwam hier bovendien slechts om de week op bezoek (CGVS1, p. 12). Dat u gedurende deze periode, zoals hierboven duidelijk werd aangehaald, amper poging(en) ondernam aan uw gewelddadige man te ontkomen, minstens uzelf informeerde over uw mogelijkheden hiertoe, haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Irak, en bijgevolg van uw vrees, duidelijk onderuit.*

De geloofwaardigheid, minstens ernst, van de situatie waarin uw verkeerde wordt verder bijkomend onderuit gehaald onderstaande vaststellingen. Zo valt geenszins te begrijpen dat u, die in 2008 uw klacht bij de politie weer introk (zie supra), in 2019 gewoon naar huis terugkeerde nadat u op klaarlichte dag naar het politiekantoor geweest was om klacht in te dienen. Rekening houdende met uw bewering dat u uit pure schrik in 2008 besloot uw klacht weer in te trekken – uw man belde u op en dreigde ermee dat u geen klacht mocht indienen (CGVS2, p.10) - is het onlogisch dat u in november 2019, nadat u bij de politie uitdrukkelijk te horen kreeg dat zij uw man zouden oproepen voor verhoor, en u aldus wel kon verwachten dat uw man snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u klacht had ingediend, dan blijkbaar geen schrik had en gewoon naar huis terugkeerde (CGVS1, p. 24).

De Raad meent dat de voorgehouden tirannie van haar man niet strookt met haar verklaring dat haar man geen enkele poging heeft ondernomen om haar te vinden nadat ze het huis ontvluchtte hoewel hij ermee gedreigd zou hebben heel haar familie te vermoorden als ze ooit van hem zou weggaan (CGVS 1, p. 27). De Raad acht het ook ongeloofwaardig dat verzoekster ondanks dergelijke zware dreiging van haar man, blijkbaar zonder problemen haar identiteitsdocumenten en paspoorten in bewaring kon laten bij haar broer J. (CGVS verhoor 11 januari 2021 blz. 8). De volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig: *“Dat uw man voorts, nadat u de woning ontvluchtte, ook amper pogingen zou ondernomen hebben om u te vinden – hij zou bij uw broer J. naar u zijn komen vragen en belde naar de burens (CGVS1, p. 28), rijmt evenmin met het beeld dat u van hem schetst. U verklaarde immers dat uw man en uw schoonbroer ermee dreigden uw hele familie te vermoorden als u ooit zou scheiden of weggaan van uw man (zie CGVS1, p. 27). Uit niets blijkt dat uw familie sinds uw vertrek ernstige problemen ondervond met uw echtgenoot, dan wel zijn broer.*

Eens zo opmerkelijk is dat uw man er blijkbaar geen graten in zag dat uw identiteitspapieren niet thuis werden bewaard. Nochtans zou u er, tijdens de ruzies, ten aanzien van uw man duidelijk mee hebben gedreigd dat u het land zou verlaten (CGVS2, p. 9) – dat u uw man op een dergelijke manier van antwoord durfde te dienen, doet ook reeds vragen rijzen bij het onderdanige karakter dat u uzelf en het gewelddadige karakter dat u u uw man toeschrijft. Indien uw echtgenoot u daadwerkelijk zo onder de knoet hield en controleerde kan hoegenaamd niet worden begrepen dat hij zo laks zou geweest zijn en geen controle zou hebben willen hebben op uw documenten om uw eventuele vlucht te voorkomen. Door toe te laten dat u uw documenten elders bewaarde, maakte hij het voor u immers wel makkelijk effectief te vertrekken wanneer u dit hiertoe zou beslissen. Het snijdt evenmin hout dat u uw man zo makkelijk kon voorliegen over de plaats waar u uw documenten bewaarde. Uw identiteitsdocumenten lagen allemaal bij uw broer J. maar u maakte uw man wijs dat ze bij de buurvrouw lagen (CGVS1, p. 27). U zei tegen uw man dat de identiteitspapieren bij de burens lagen omdat de wijk onveilig was en ze daar wel veilig opgeborgen waren. Deze verklaring houdt hoegenaamd geen steek daar jullie als burens in dezelfde wijk wonen (CGVS1, p. 27). Dat uw man, die tevens op de hoogte was van uw goede band met de burens én rekening houdende met het feit dat de buurman al meermaals uw man had aangesproken op zijn slechte houding ten aanzien van u, en dus zijn loyaliteit naar u toe al duidelijk had laten blijken (zie supra), zich hier allemaal geen vragen bij stelde, is dan ook compleet ongeloofwaardig en strookt niet met het beeld dat u van uw man ophangt.”

2.3.3.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen verdere duiding geeft omtrent de door haar ingediende klachten, maar zich ertoe beperkt op algemene wijze te stellen dat klachten door de politie aangaande huiselijk geweld in de Koerdisch Autonome Regio amper serieus genomen worden. Waar zij weliswaar verklaarde dat vrouwen geen rechten hebben en geen klachten kunnen indienen (CGVS 1, blz. 5), verklaarde ze nochtans dat ze zowel in 2008 als in 2011 een klacht indiende bij de politie (CGVS 1, blz. 14-15) en hiervan blijkens haar verklaringen ook effectief een document werd opgesteld door de politie. Dat verzoekster een kopie in ontvangst kon nemen van de klacht die zij onmiddellijk terug introk acht de Raad niet geloofwaardig. De pertinente motieven uit de bestreden beslissing omtrent de door verzoekster ingediende klachten worden bijgetreden en luiden als volgt: *“Wat betreft uw opmerking dat vrouwen geen klacht kunnen indienen in Koerdistan (CGVS1, p. 5) bewees u bovendien zelf het tegendeel. Zo werden uw klachten in 2008, 2011 – toen diende ook uw dochter een klacht in - en 2019 wel degelijk aanhoord en genoteerd, dit zowel in het ziekenhuis als in het politiekantoor (CGVS1, p. 15 & p. 25). Wat betreft uw klacht bij de politie in 2008 besloot u echter zelf om deze direct weer in te trekken, en dit op hetzelfde moment toen u nog bij de politie aanwezig was (CGVS2, p. 10). Vreemd genoeg slaagde u er dan wel in om een kopie van deze klacht voor te leggen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hoe dit mogelijk is gelet op het feit dat u deze klacht introk, is niet duidelijk. Wat er ook van zij, dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u enkel kopieën van de klachten voorlegde. Zoals reeds opgemerkt kan de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze*

kan worden nagegaan. Dient hier bijkomend nog te worden onderlijnd dat de voorgelegde klachten een loutere weergave zijn van hetgeen u, dan wel uw dochter, toen verklaarde doch deze spreken zich niet uit over de waarachtigheid van de feiten zoals toen door u / jullie vermeld. Volledigheidshalve kan hier tot slot nog aan worden toegevoegd dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is."

Dat het niet mogelijk zou zijn om een klacht in te dienen klemt des te meer nu verzoekster vooraleer zij haar land ontvluchte in 2019, besloot zich opnieuw te wenden tot de politie. Gevraagd naar de reden waarom ze overtuigd was een klacht in te dienen in 2019 antwoordde verzoekster dat zij *"geen andere keuze (had) behalve een klacht in te dienen"* (CGVS 2, blz. 15). Dat de politie geen actie zou ondernemen strookt niet met haar verklaringen, stellende dat de politie haar beloofde hem op te roepen en hij de volgende dag er al weet van had (CGVS 1, blz. 25). De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande op goede gronden wat volgt: *"Ondanks het feit dat u dus in 2008 en 2011 wel degelijk bij de politie terecht kon, heeft u zich in de daaropvolgende 11 jaar, tot in 2019, nooit meer tot de politie gewend noch hun tussenkomst of bescherming gevraagd tegen de gewelddaden waar u veelvuldig het slachtoffer van zou zijn geweest. Hiermee rekening houdende, en het feit dat u in 2008 zelf besliste uw klacht weer in te trekken indachtig, dient te worden opgemerkt dat het duidelijk mag zijn dat de politie geen (verdere) officiële stappen kan zetten in een zaak waar een officiële klacht niet (langer) voorhanden is. Dat het wel degelijk mogelijk is om in Koerdistan klacht in te dienen, dit ook voor u, blijkt eens te meer uit het feit dat wanneer u zich in 2019 dan wel weer tot de politie wendde en klacht indiende, zij immers direct stappen ondernamen en uw man opriepen voor verhoor (zie infra)." Voorgaande motieven worden door verzoekster niet weerlegd.*

Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen dat het niet mogelijk is voor vrouwen om een klacht in te dienen in Koerdistan. Verzoekster toont niet aan hoe de algemene informatie, stellende dat klachten over huiselijk geweld door de politie in de Koerdisch Autonome Regio amper serieus worden genomen *in casu* relevant is. Blijkens haar verklaringen kon zij immers wel degelijk terecht bij de politie. Waar zij nog toevoegt dat haar klachten geen soelaas brachten mede doordat haar man invloeden heeft als luitenant-kolonel, verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waaruit afdoende blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde positie van haar man.

Samen met de commissaris-generaal heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoekster een analfabete vrouw is en de moeilijkheden die daar mee gepaard kunnen gaan. Dat zij omwille daarvan niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zich te wenden tot bepaalde instanties om hulp te vragen, blijkt echter niet. De Raad benadrukt dat verzoekster de weg vond naar de politie in 2008 en 2011 en zij, zoals *supra* uitvoerig uiteengezet, beroep kon doen op een uitgebreid netwerk van burens, familie en schoonfamilie om haar te helpen. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster in staat was om op eigen houtje een vrouwelijke Iraakse politica om hulp te vragen en dit louter op aanraden van haar burens (CGVS 1, blz. 27). De pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *"Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u een analfabete vrouw bent en de moeilijkheden die u, in die hoedanigheid, kan ondervinden om uw weg te vinden naar/ binnen de officiële instanties voor hulp en / of bescherming. Echter, uit wat hierboven werd aangehaald bleek u wel degelijk uw weg te vinden naar het ziekenhuis en de politie. U had bovendien ook mensen rondom u die op de hoogte waren van uw situatie en meermaals tussenkwamen ingeval van problemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verondersteld worden dat u eveneens de mogelijkheid zou gehad hebben u, desnoods bij of via deze mensen, te informeren naar eventuele beschikbare instanties, dan wel de manier hoe u deze kon bereiken met uw hulpvraag. Zulks blijkt immers eens te meer uit volgende.*

Zo bent u op aanraden van uw burens op een dag hulp gaan vragen aan een vrouwelijke Iraakse politica (CGVS1, p. 27). Dat het u ten eerste vrij stond zomaar naar deze politica te stappen en hulp te vragen bewijst dat u, en dit in tegenstelling tot uw eerdere beweringen, wel degelijk over een zekere mate van vrijheid beschikte. Dat u er bovendien als analfabete vrouw in slaagde om op eigen houtje uw weg te vinden naar deze politica mag eveneens verbazen. Dit terzijde, het is wel opmerkelijk dat u, die voor het overige amper stappen zette om u te informeren over uw eventuele mogelijkheden, dan wel via de meest gangbare en voor de hand liggende kanalen, i.c. de politie of vrouwenorganisaties, te proberen een einde te maken aan uw moeilijke situatie, dan wel gewoon naar een politica stapte met een hulpvraag. Los van het feit dat u ook aangaande uw contact met deze politica niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, is het verder ook wel opmerkelijk dat uw hulpvraag aan haar direct betrekking had op 'het verlaten van het land' (zie CGVS1, p. 27) en u voegde eraan toe dat u dacht dat zij wegens haar gezag en connecties mogelijks een visum voor u kon regelen (zie CGVS2, p. 17). U

kreeg te horen dat dit niet mogelijk was maar dat zij wel een gesprek met uw man kon aangaan. U wees dit direct van de hand en voor het overige zouden op geen enkel moment verder de eventuele mogelijkheden die u binnen Irak zelf had om aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, ter sprake gekomen zijn. Blijkt ook niet dat u haar hier zelf naar heeft gevraagd (zie CGVS1, p. 27 en CGVS2, p. 17). Dit is geenszins ernstig ingeval van een waarachtig relaas.”

2.3.3.5. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeksters verwijzing naar de omstandigheden en positie van de vrouw binnen de Koerdische samenleving, waardoor het volgens haar niet evident was om eerder stappen te ondernemen, in contrast staat met haar verklaringen die betrekking hebben op haar effectieve vlucht in november 2019. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt te verduidelijken waarom zij gedurende bijna 30 jaar geen stappen zette om haar man te verlaten en aan een gewelddadig huwelijk te ontkomen, maar dan in november 2019 wel direct wist wat te doen en concrete stappen bleek te kunnen zetten. Een loutere verwijzing naar de positie van de vrouw ondergraaft de bevindingen van de commissaris-generaal evenmin, te meer nu, zoals *supra* reeds aangestipt, verzoekster wel in staat bleek om in 2008, 2011 en in 2019 een klacht neer te leggen bij de politie. De commissaris-generaal oordeelde op gegronde wijze onder meer wat volgt: *“Dient verder ook te worden opgemerkt dat u gedurende uw bijna dertig jaar huwelijk slechts éénmalig een poging ondernomen heeft, dit vlak na de geboorte van G. rond 1995 - 25 jaar voor u uw man verliet en Irak ontvluchtte - weg te vluchten van uw man. Zo liep u 's nachts gedesoriënteerd de straat op om uiteindelijk direct weer naar binnen te gaan nadat uw man u zag (CGVS1, p. 23). Buiten deze impulsieve vluchtpoging ondernam u verder niets concreets tot aan uw effectieve vertrek. Waarom u dan eind 2019 plots zou besloten hebben dat u geen andere keuze had, is niet duidelijk. U verklaarde dat u nu dacht dat het wel serieus was én omdat uw man een wapen trok, besloot u dat dit het moment was te vertrekken. Nochtans bleken, volgens uw verklaringen, ook de overige aanvaringen die u in het verleden kende met uw man dermate serieus en bleek hij ook al in het verleden zijn wapen te hebben getrokken (CGVS1, p. 22 & p. 23). U slaagde er niet in te verduidelijken waarom u voorheen, gedurende bijna dertig jaar, geen stappen zette om uw man te verlaten en aan uw gewelddadig huwelijk te ontkomen, maar dan in november 2019 blijkbaar wel direct wist wat te doen en concrete stappen kon zetten.*

Niet alleen stapte u in november 2019, nadat u opnieuw door uw man hardhandig was aangepakt, op klaarlichte dag naar de politie om klacht in te dienen – iets waarvoor u voordien zo angstig was dat u zelfs uw klacht in 2008 besloot weer in te trekken en dit nog op hetzelfde moment als dat u de aangifte deed (zie supra) – u stapte de dag nadien gewoon met de kinderen in een taxi en trok naar uw broer, die op een veilig onderduikadres kon onderbrengen en er op amper twee maanden tijd in slaagde u het land uit te krijgen. Het gemak en de snelheid waarmee u uiteindelijk uw gewelddadige man kon verlaten én uw vertrek uit Irak kon geregeld worden, staat in schril contrast met uw nalatigheid om eerder te proberen binnen Irak een oplossing te vinden voor de moeilijke situatie waarin u zegt decennialang te hebben geleefd.”

De Raad stelt vervolgens vast dat er zich informatie bevindt in het administratief dossier omtrent de grotere rol die vrouwen lijken in te nemen in Koerdistan (AD CGVS, stukken 4 en 5, blauwe map, landeninformatie, *“Women on the rise in Kuridstan”* en *“Despite compounding challenges, women in Iraq play vital roles in the country's COVID-19 response”*). Daarnaast werd informatie toegevoegd omtrent een van de grootste NGO's in Irak, *“Women Rehabilitation Organization (WRO)”*, die zich onder meer inzet voor de kwetsbare positie van vrouwen in het kader van huishoudelijk geweld (AD CGVS, stuk 6, blauwe map, landeninformatie, *“Self-resilience and empowerment through integrated CP, GBV, MHPSS, Livelihoods Project in Ninewa, Dohuk, and Erbil Governorates Phase II & III”*). Aldus kon de commissaris-generaal op goede gronden oordelen wat volgt: *“Vooreerst blijkt uit deze informatie dat er in Erbil wel degelijk instanties bestaan die zich ontfemen over, en inzetten voor, de bescherming van vrouwen tegen huishoudelijk geweld en dergelijke criminaliteit. Uit recente informatie blijkt verder dat er een voelbare stijging is van vrouwenrechten-activisten, vrouwelijke academici en vrouwgeleide ngo's die lobbyen voor de gelijkheid tussen vrouwen en mannen in Koerdistan en strijden voor een rechtmatig leven voor vrouwen in Koerdistan. Blijkt voorts dat er ook internationale ngo's bestaan in Irak die actief zijn op het vlak van de bescherming van basisrechten voor vrouwen (zie info in uw administratief dossier). Dat u zonder een oplossing te zoeken, minstens u te informeren over uw eventuele mogelijkheden te ontkomen aan uw penibele situatie, gewoon bij uw man bleef, en dit gedurende bijna dertig (!) jaar, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.”* Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene bronnen waarmee ze tracht aan te tonen dat huiselijk geweld in Irak een groot probleem is en de wetgeving en handhaving van een bedenkelijk niveau zou zijn, werpt verzoekster geen ander licht op de wijze van beoordeling van haar concrete persoonlijke situatie.

Bovendien moet de informatie uit het rapport “*Overview of the status of women living without a safety net in Iraq*” (AD CGVS, stuk 7, blauwe map, landeninformatie) betreffende het gebrek aan adequate wetgeving ter bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld gelezen worden in het licht van de inleiding van hetzelfde rapport zoals uiteengezet onder “1. Overview”. Hierin wordt immers aangestipt dat het rapport een overzicht tracht te geven van de situatie van vrouwen in Irak die geen sociaal vangnet hebben, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Immers, dat verzoekster een netwerk heeft waarop zij beroep kan doen, blijkt genoegzaam uit de uiteenzetting *supra*. De Raad herhaalt dat verzoekster verklaarde dat haar broer haar hielp Irak te ontvluchten en dat zij voor haar vertrek twee maanden werd opgevangen door een vriend van haar broer (CGVS verhoor d.d. 11 januari 2021, blz. 12), dat zij ook terecht kon bij haar bureu, waar ze af en toe logeerde (CGVS verhoor d.d. 11 januari 2021, blz. 7), dat zij ook nog gesteund werd door andere mensen, die haar adviseerden om van haar man te scheiden (CGVS verhoor d.d. 11 januari 2021, blz. 8) en benadrukt dat zij zich in 2008, 2011 en 2019 tot de politie heeft gewend en dat zij op aanraden van haar bureu hulp is gaan vragen aan een vrouwelijk Iraakse politica. Bovendien verklaarde ze dat ze openlijk verdedigd werd door haar buurman, die met haar man over haar mishandeling heeft gesproken en ermee dreigde een klacht tegen haar man in te dienen (CGVS verhoor d.d. 11 januari 2021, blz. 7). Verzoekster verklaarde nog contact te hebben met haar broers, zus en oudste dochter G., die allen in Irak verblijven (CGVS verhoor d.d. 11 januari 2021 blz. 19). Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze er in Irak alleen zou hebben voorgestaan en geen mogelijkheid zou hebben gehad om haar vermeende gewelddadige man te verlaten. Verzoekster kan zich dan ook niet zomaar schuilen achter “*de omstandigheden en positie van de vrouw binnen de Koerdische samenleving*” om een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.3.3.6. Gelet op voorgaande besluit de Raad dat de voorgelegde documenten niet aangevuld en geruggesteund worden door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten en verzoekers’ verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers’ vluchtrelaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.3.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de vluchtmotieven en vluchtrelaas kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.4.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de COI focus Irak als uit de EASO COI, waarnaar verwezen in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in Erbil moet worden beoordeeld.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Erbil louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

De vraag rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Erbil voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Erbil een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' weliswaar niet heeft gepreciseerd, maar niettemin deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Zij legt uit dat haar man luitenant-kolonel van de Democratische partij van Koerdistan is, waardoor zij en haar kinderen een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst enkel naar het relaas van zijn moeder, zonder in zijn hoofde aan te tonen dat er persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging dermate zouden verhogen.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het eerst in haar verzoekschrift opwerpt dat zij omwille van de positie van haar man een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld nu Iran een strijd voert tegen de Iraans Koerdische rebellen van KDPI en PDK. Gevraagd waarom zij Irak heeft verlaten, antwoordde ze tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, dat haar man haar altijd slecht behandeld heeft en niemand haar kon beschermen. De Raad oordeelt dat verzoekster de positie die haar man zou bekleden niet aannemelijk maakt. Betreffende de vermeende hoge positie van haar man heeft verzoekster immers enkel foto's bijgebracht waarop haar man te zien zou zijn in uniform. M.b.t. die foto's oordeelt de Raad dat die niets wezenlijks toevoegen aan verzoeksters relaas en dat uit de foto's niet blijkt wie op de foto's staat afgebeeld, wat verzoeksters link met die persoon is en nog minder wat de functie zou zijn die die persoon bekleedt. De Raad verwijst nog naar de uiteenzetting *supra* voor wat betreft het ongeloofwaardig karakter van de vermeende hoge positie van haar man.

Verzoekster gaat er ook aan voorbij dat in de bestreden beslissing informatie werd gegeven omtrent de strijd die Iran voert tegen de rebellen van de KDPI en KDP. De commissaris-generaal lichtte dienaangaande toe wat volgt: *"Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt."* Verzoekster brengt echter geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie uit de COI focus Irak – de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome regio van 20 november 2019 (blz. 21 en 22) en EASO rapport zoals vermeld in de bestreden beslissing, betreffende het aantal burgerslachtoffers niet langer actueel zou zijn.

Door louter te volharden in de positie die haar man zou hebben zonder die positie aan te tonen, kan verzoekster de bovenstaande analyse niet doen ombuigen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat

zelfs indien de positie van haar man nog zou worden aangenomen, verzoekers niet aantonen op welke wijze zij hierdoor slachtoffer zouden zijn van willekeurig geweld.

Voor wat verzoeker betreft, dient opgemerkt dat hij zich beperkt tot een verwijzing naar het relaas van zijn moeder, zonder in zijn hoofde aan te tonen dat hij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Erbil voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad oordeelt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers niet is komen vast te staan. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegend.

2.5. Gezien aan de totaliteit van het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, oordeelt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO